

عنوان مقاله:

تحلیل مقوله های نسبیت زبانی در عربی نسبت به فارسی و تاثیر آن بر ترجمه

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ترجمه در زبان و ادبیات عربی، دوره 7، شماره 17 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

علیرضا نظری - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه بین المللی امام خمینی(ره)، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

در رابطه زبان و تفکر، هنوز هم سخن از فرضیه نسبیت زبانی می تواند بحث برانگیز باشد. این فرضیه که بیشتر به نام ادوارد ساپیر و لی وورف شناخته می شود، بر کیفیت تاثیر زبان بر تفکر استوار است. در نوع افراطی آن، این زبان است که تعیین کننده و جهت دهنده اندیشه است و در نوع خفیف آن، زبان در بخش هایی از تفکر اثر می گذارد. مبنای فرضیه این است که گویشوران هر زبان از دریچه زبان خود با جهان مواجه می شوند و آن را ادراک می کنند. لذا تفاوت های زبانی بعضا منجر به تفاوت در جهان بینی نیز می شود. طبیعتا ترجمه نیز که انتقال داده ها از زبانی به زبان دیگر است، از چنین نسبیتی متاثر خواهد بود. این مقاله، با روش توصیفی تحلیلی به دنبال مقوله بندی نسبیت های متمایز در زبان عربی و تاثیر آن بر ترجمه متون عربی، به ویژه متون کهن به فارسی است. به نظر می رسد که بر اساس خاستگاه متمایز عربی از فارسی و ابعاد متفاوت فرهنگی پیش از اسلام، بتوان مقوله هایی از نسبیت را در نوع خفیف ملاحظه کرد که فهم و ترجمه متون عربی را با چالش های خاصی مواجه سازد. سوال مبنایی این پژوهش، تبیین مقوله های دستوری و قاموسی نسبیت و چگونگی تاثیر آن بر ترجمه از عربی خواهد بود و سرانجام بدین نتیجه می رسیم که مقوله های زمان، عدد و جنسیت در افعال، برخی ساخت های صرفی، رنگ، توصیفات و اعمال و نیز برخی پدیده های طبیعی از جمله مواردی هستند که نشان می دهند زبان عربی خصوصا در دوره های اولیه آن، به مراتب جزئی نگرتر از فارسی است و به عبارت دیگر، جهان خارج را با برش های بیشتری تقطیع می کند و توجه خاص مترجمان را در این زمینه می طلبد.

کلمات کلیدی:

نسبیت زبانی، ترجمه، تفکر، عربی، فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/868419>

